

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Blaa-Lysene

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Blaa-Lysene", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_472-intro-shoot-idm77.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Digtet

Digtet er et typisk lejlighedsdigt til kongehuset fra Grundtvigs hånd. Som i mange andre kongedigte er hensigten ikke kun selve hyldesten (jf. Schmidt-Madsen 2014, s. 163). Digtet fungerer tillige som påmindelse om forfatterens litterære meritter, der er blevet befordret af kongens økonomiske støtte. En støtte, forfatteren selvsagt også håber at opnå fremover.

Digtet er henvendt til kong Frederik 6., og første strofe sigter til en skjult skat i hans rige. Den findes et sted, hvor "Blaa-Lys blinke ved Midnats-Tid". Ifølge folketroen antages blå flammer at brænde, hvor en skat er begravet.

Indledningen til strofe 2 skildrer det gravearbejde, som har bragt skattene for dagen. Grundtvig henviser her til de litterære skatte, som ved hans og andre forfatteres indsats er kommet frem i lyset. Til trods for dragen (vers 4), der vogter over gullet som fx Fafner i *Vølsungesaga*, er det lykkedes Grundtvig og hans ligesindede at fremdrage det gamle guld: "Til Sjette Frederiks Velbehag, / Og Danmarks Priis i Norden!" (vers 8-9). Et par år forinden havde Grundtvig udgivet nyoversættelser af Saxo og Snorres krøniker. Frederik 6. havde understøttet projektet at have tildelt Grundtvig et årligt oldforskerlegat på 600 rigsdaler fra 1818 (jf. Lundgreen-Nielsen 2010, s. 49).

Vigtigheden af det litterære gravearbejde fremhæves i strofe tre, hvor det skildres, at det materielle guld, "Guld-Støv rød" (vers 5), ikke har stor betydning i forhold til det litterære guld, "Gylden-Skrift" (vers 7). Denne særligt vigtige skrift er de historiske og mytologiske værker fra og om den nordiske oldtid, der står for eftertiden som hver deres "Mindes-Mærke" (vers 8). Værkerne er blevet bevaret som en slags Noas ark "paa Tidens Bølge" (vers 9).

I fjerde strofe henvises til Saga, historiens personifikation hos Grundtvig (jf. Toldberg 1950, s. 47) og til hendes præst og skjald, dvs. den historiebevidste, kristne digter – formentlig Grundtvig selv. I de kongesale, hvor en sådan digter er velkommen, vil kongeslægten styrkes og blive frugtbar på ny. I dette kristne og historiebevidste miljø vil "Nordens Vætte" (vers 4) helst holde fest. Vætten skal her forstås positivt som Nordens (skyts)ånd (jf. Toldberg 1950, s. 42).

I femte strofe henviser Grundtvig til det Christiansborg, der var nedbrændt i 1794, men nu stod genopbygget, så det kunne indvies i forbindelse med det kongelige bryllup den 1. november 1828. Vielsen fandt sted i Slotskirken, som stod færdig i 1826.

Sjette strofe er en let omskrevet udgave af første strofe. Skatten defineres her som "Et Sæt af Kroner". Det er oplagt, at der henvises til det nygifte kongelige pars kroner, og dermed til de to grene af den oldenborgske slægt, der forenes og forhåbentlig kan føre det traditionsrige danske kongehus videre.

Syvende strofe rummer en henvendelse til "Vor søde Moder, i Kjortel blaa". Moderen, personifikationen af det kristne Danmark (jf. Toldberg 1950, s. 38), opfordres i forbindelse med det kongelige bryllup til at bære "Brude-Blus", der vil være "til Harmen for Trøld og Thus" (vers 1-2). Ved den glædelige begivenhed, som det kongelige bryllup er, fordrives ondskaben fra det kristne Danmark, håbet genopvækkes, og flere skjulte skatte kan forventes at komme for en dag. Håbet om et nyt skud på den oldenborgske stamme blev dog gjort til skamme. På grund af prins Frederiks utroskab og druk blev parret skilt i 1837 uden at have bragt en arving til verden. Frederik 7. blev den sidste konge af den oldenborgske slægt.